
Лежи й перебирай мої хребці
як вервицю.
Молися по мені.

...прости... захорони... провадь...
радуйся,
радуйся.

На великому зернятку заявити першу таємницю —
учать святі отці.
Святі отці учать стиснути пальцями.

Господь, у якого ти не віриш, сміється:
«Хлопчику,
гріх — намагатися бути безгрішним,
радуйся».

У людини поміж хребців записане все життя,

тож торкайся,
читай список гріхів.
Читай список своїх.
Називай їх мовчки на імена.

Відчитуй мене по кістках, як стару носорожиху,
знайдену під Старунню в обіймах озокериту.

Цервікс, торакс, люмбаліс, сакраліс, куприк.

Не спіши. Одну ніч
не спіши.
Уповільнюй дихання.

Читай, якщо думаєш знати, хто я і звідки.
У моїх суглобах так багато руди,
стільки сухого солоного чорнозему.
Мій скелет утримується залізобетонним каркасом
міста, яке нас всиновило.
Перебирай мої торакси,
розітри у пальцях один крізь шкіру —
почуєш запах інгульцевого полину.

...Ще один лелека полетів із села.

У моїх суглобах так багато поруху за лелеками.

Що — в твоїх?
Крейда, що сиплеться з-під ніг половецьких баб?
Сни дерев?

...Перебіжи пальцями речі, які тебе не стосуються:
розчаровану важкість у кістках поперека,
який не кришився під вагою власних дітей,
лише чужих,
яких виносила з плачу, як з-під обстрілу,
не боялась нічого так сильно, як крику несправедливості.

Не перебігай —
заховай у пам'яті пальців.

Дихай,
читай.
Читати відповідальніше, ніж писати:
із письма роблять висновки інші.
Кожен сам на сам — із відчитаним.

Зрештою, це не про мене.
Просто вхопись за вервицю
як за ниточку ночі,
за канат із вузлами.
Тягнись.

Шукай між хребцями
відповіді на запитання
серед вогких ночей,

куди приходять померлі,
приносять свої кістки, свої спомини, своє нездійснене.
Я відчуваю твій сон,
чую твою снагу,
чую залиту сонцем любов до паскудних доріг цієї країни,
лють неможливості відладнати дороги любов'ю.

Я не зможу позбавити тебе твого болю,
виростити дерева на згарищах,
не дам тобі відповідей,
але шукай,
повільно,
упевнено,
говори не до мене,
говори: милосердя, надіє, радуйся.

Буду поруч з тобою цієї ночі,
яка все зруйнує,
розірве непевну міцність хребта;
йтиму опліч,
диханням підсвітлюючи дорогу,
хребцями вибудовуючи тобі сходи
нагору,
до сходу сонця.

28.10.2020

Так вони цілували своїх жінок,
вирушаючи в степ,
перетворюючись на туман:

тиха печатка на шиї,
в районі яремної вени:
ніхто не зніме, ніхто не розпечатає

до повернення.
До зойку весни.

Так жінки ходили всю довгу зиму.
Носили сніги,
носили сушену рибу,
говорили з вогнем.

Час від часу
котрась,
наймолодша,
та, що мала печатку вперше,
доторкалась до неї пальцями,
тильним боком долоні,
завмирала,
замружувалась.

Горів горів горів степ
танули сніги
в'язли коні
падало сонце
перекипало море
виповзала на берег риба
не витримувала
утікала.

І тоді
її старші,
що вже мали на собі
не одну,
не шість
і не сорок
тих печаток, тих позначок пам'яті,
ті, що вже відправляли дітей у тумани,
ховали дітей у снігу,
народжували в світлі місяця, —

обступали її тихим колом,
сплітали пальці,
сплітали волосся,
сплітали голос.

сиві коси посивілі голоси сивий сніг

Рухалися повільно,
заговорюючи місяць,
заговорюючи тумани,
заговорюючи жагу.

Поверталася в воду риба,
десь далеко вставало сонце,
ковили обіймали коней,

падав сніг.
білий сніг.

05.11.2020

втомо моя,
на дзвіниці церкви моєї
тріснули дзвони.
тихо у королівстві.
люди з міста, порослого полянами,
заселеного собаками жовтими,
в присмерк городами йдуть,
розбирають підмурок церковний,
витягають каміння, аби
перекласти розхитані стіни хатин,
так, як і ми, малими,
несли по цеглинці цеглина
з краю села, краю степу,
до старої дідівської хати.
стіни з запахом крейди сипались,
бджоли гули за стінами,
дядько все мурував,
перемуровував власне дитинство,
і коли її розібрали, ту хату,
розібрали і наше:
казки, яких не казала баба,
пісні, яких не співала
від похоронки на прадіда.

йдуть жовті люди.
несуть втомлені камені.
хитається моя церква з тріслими дзвонами.
розсипаються чебреці,
стоптані посивілими людьми.

раптом подзвін.
по кому? з чого?
тріснуті дзвони дзвенять. як уміють?
знову тиша.
тиша у королівстві.

сонний королю,
я не можу різати глибше.
ні ліву руку,
ні серце,
ні пуповину.
ні гілки з дерева.
я — слабка.
з кожним надрізом
не відрізаю — прив'язую.
що це за контрадикція, що це за хибна фізика?